

El Cor d'Adults del Liceu i el Cor Infantil en un moment de l'òpera, que tenia una posada en escena espectacular.

Els nens amagant de nou l'Otello, en aquesta ocasió interpretat pel tenor José Cura.

un fet a “potenciar” dins de l'escola de música, pels lligams que estableixen i pel fet que facilita l'adaptació quan, per exemple, els petits comencin al Cor Infantil.

Una altra característica de treballar en un òpera de primer nivell com aquesta és que en un assaig pots sentir com es parlen amb normalitat diversos idiomes, perquè hi participa gent de tot el món. El primer dia una de les responsables d'escena, alemanya, va explicar tot l'argument d'*Otello* en anglès perquè els nois i noies es possessin en situació, mentre un altre responsable els ho traduïa al català: “Tot i la barrera de l'idioma, han anat resolent tot el que la direcció demanava; s'han esforçat moltíssim, han reforçat molt els cantants... dramàticament, eren un coixí molt important. Són uns nens preciosos, me'ls quedo tots!, i amb molt bona base musical”, explica una de les regidores de l'obra, la **Laia Daniels**.

Nens que han trepitjat molt escenari

En aquesta adaptació, les veus infantils (també conegudes com a blanques), només tenen una intervenció de tres minuts en el segon acte, però, en canvi, el moviment i la presència escènica dels nois i noies és quasi permanent, excepte al final. Això demana un aplom i una seguretat que han superat amb nota en cada escena en què interaccionaven amb els solistes, ja fos Jago, Desdemona o Otello. “No és fàcil trobar nens així, habitualment tenen més vergonya”, explica Daniels. “Al

L'idioma no ha estat un problema a l'hora de treballar en una producció internacional com aquesta.

currículum de cada nen ja hi ha molt escenari trepitjat”, aclareix Vila, “perquè des de petits s'insisteix en la interpretació i que la posada en escena sigui natural, espontània i integrada amb la música”. Això es fa a través de cantates, musicals o petites operetes, des de ben petits, al Cor d'Inicis. I és que actuar no només és moure's, és també estar-se quiet, i en aquesta òpera els nens i nenes s'hi han hagut d'estar molta estona, d'immòbils, a vegades amb postures incòmodes, fins i tot. “A les darreres funcions, alguns estàvem refredats i ens havíem d'aguantar la tos...”, exemplifica la Núria. Al final, després dels nervis i les pessigolles a l'estómac, arribava la recompensa final, el millor premi: l'aplaudiment del públic. “És brutal”, explica la **Clàudia Roca**, de 15 anys, que ja havia cantat a Tosca, i que tenia clara la seva responsabilitat i la de tot el grup a l'hora “d'estar al nivell”. Amb el teló abaixat, era moment per respirar fondo i relaxar-se; llavors, l'excitació es traslladava als camerinos dels solistes. Ara tocava aconseguir-ne els autògrafs i fer-se fotografies amb tots i cadascun d'ells. “Amb 16 anys vaig debutar en l'òpera *Carmen*, explica un dels cantants que feia d'Otello, el nord-americà **Carl Tanner**—. En aquell moment els solistes no es van voler fer fotos amb els cantants més joves. Aquí això no ha passat. Crec que és important aquest contacte i proximitat, fa estimar més la música a les noves generacions”.

